

Звезди

Една падаща звезда- една предала се душа. Две падащи звезди- две предали се души.

Следях ги с поглед и не можех да откъсна очи. Дали когато аз си отида, ще бъде същото ? И къде ще падна? И какво значи „падна“ ? Аз и сега съм сама. Хиляди въпроси... без отговор. А иде Пасха!

Аз винаги съм вярвала във вълшебствата. Аз и никой друг в това малко градче. Тук всички ме мислят за странна. Нямам приятели. Нямам родители. Имам само... вяра. Моя, чудна, различна, необяснима. Тя е с мен, откакто майка ми и баща ми си отидоха. Казаха ми, че някой ден ПАК ще съм с тях. И аз вярвам! А дотогава ще стоя в пансиона с госпожа Тера, която незнайно защо ме мрази. А и аз не я обичам.

За да не мисля за нея, една вечер реших да изляза тайно, да се разходя из близката горичка. Тя беше малка – ясно се виждаше другият ѝ край. Замислена, потеглих към нея. Усещах под стъпките си едва напъпилата трева. Нежният ѝ килим сякаш ме водеше. Но ... какво става? Имаше нещо странно! Колкото повече навлизах навътре, толкова повече бягаше краят. Къде попаднах?

Внезапно чух някой да говори. Доближих се към мястото, откъдето се чуваше гласът, и се стъписах. С гръб към мен седеше едно момченце, което гледаше небето.

- Здравей- каза момчето, без да се обърне. Сякаш ме очакваше или знаеше всичко за мене.

От това настръхнах. Кое е то? Как ме видя?

- Здравсти!- изпелтечих.- Какво правиш тук на този нощен студ?... Сам?

- Да, сам. Като тебе . Гледам звездите. Не са ли красиви? Приличат ми на човешки души. Може би... колкото по- красива е една звезда, толкова по- добра е и душата?

- И ти ли мислиш така?- попитах смаяна.

- Едва ли стоят, за да красят само небето.

Леле, умно момче! Явно не съм единствената вярваща в подобни неща. Но...сигурно родителите му го търсеха. Трябваше да го изпратят до дома – изглеждаше по- малко от мене.

- Къде живееш?- попитах.

- Нямам дом в този смисъл, който ти разбираш.

Не очаквах такъв отговор. Какво да правя? Не можех да го оставя. Не исках и да го разпитвам. А и аз самата мразех въпроса „Къде живееш?“. Изведнъж ме осени идея:

- Ела с мен в пансиона, докато измислим какво да правим. Ще трябва да те скрием, понеже госпожата няма току- така да те приеме, а пък аз не мога да те оставя.

- Наистина ли ще го направиш?

Кимнах с усмивка. Той стана и двамата закрачихме към града. Докато вървяхме, се сетих:

- Забравих да те питам- как се казваш?

- Исус.

- Красиво, но и странно име за дете ! Аз съм София.

Чудакът не отговори . Настъпи мълчание. Стъпките ни ставаха все по-бързи. Гората сега странно се скъси. Стигнахме. Беше късно, за наш късмет, всички спяха. Преди да отидем в стаята ми, минахме през кухнята, защото бях сигурна, че той не е ял. Взех хляб и сирене и бързо влязохме в стаята. Веднага щом затворих вратата, Исус ме попита:

- Разкажи ми за твоята вяра!

- Ами тя е простичка , събира се в няколко думички . Вярвам, че някой ден ще видя родителите си тук или отвъд. А ти?

- Аз вярвам, че това ще се сбъдне. За Бог няма живи и мъртви. Всички са живи!

Посочих на момчето съседната постеля. Бях много уморена, не ми се и говореше, не усетих как ме повали сънят. Сънят... Госпожа Тера отвори вратата и скочи върху Исус. Тръгнах към нея и се вцепених. Тя имаше рога! Тя беше... Дяволът! Погледна ме и извади тризъбеца си, като го насочи към мен. Преди да разбере какво ще направи, аз вече бях на земята мъртва. Отскубнах се от нещо тежко и политнах! Озовах се... озовах се на небето! Аз бях... звезда! Бавно се издигнах сред посестримите си, взрях се в тях с усмивка, помахих им с ръка. И внезапно ... политнах надолу! Бях падаща Звезда! Щом се приземявах, все повече си връщах човешкия образ! Но различен - с крила. Аз бях ангел! Озовах се отново в пансиона. Първо се взрях в хората, които се бяха събрали, после проследих погледите им. Дяволът се беше вкопчил в Исус и отваряше в тялото му страшни рани. Затворих очи и повиках на помощ вярата си ! Трябваше да вярвам, че рогатият няма да спечели. Изведнъж от мен излезе светлина, която заслепи всички в стаята, повтарях си ,че злото не може да е по-силно от доброто ... и когато отворих очи, Дяволът се беше превърнал в пепел, а Исус ... с около

двадесет години по- голям от мен! Раните ги нямаше. Моят преобразен другар ме гледаше кротко, с усмивка.

- Ти успя , София ! Знам, че в момента си объркана, но знай- нищо не е случайно . Виж! Не ти , а аз дойдох при теб, защото чух вярата ти как моли и се надява! Ще ти помогна ще видиш родителите си! Ти си добро момиче!

Отворих очи! Сън... наистина е било сън...Жалко. Жалко за вярата. Исус го нямаше в съседното легло. Значи и него съм сънувала. Разтворих прозореца на скромната ми стая и вдигнах нагоре очи. И внезапно видях – видях две звезди да падат , но право към мен, и бяха не звезди, а лица – на мама и тате, каквито ги знам от снимките ! Усмиваха ми се, изпращаха ми целувки, после... после се изгубиха!

Това било значи Вярата! И възкресението! Погледнах към спящия град и прошепнах:“ Всеки се нуждае от една мечта, която рано или късно ще се сбъдне. Всеки носи своето Възкресение!“. От селото се понесе камбанен звън. Църковният хор преплете песента си с медния звук :“Христос воскресе из мъртвих...!“ .Отворих прозореца. Някой долу ми махаше . Исус?

Мария Емилиянова Продромова-6.в клас